

АГАТА КРИСТИ

ЗАЩО НЕ ПОВИКАХА ЕВЪНС?

Защо не повикаха Евънс? © 1993 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

WHY DIDN'T THEY ASK EVANS? © 1934 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE© and Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Художествено оформление на корицата – Димитър Стоянов – Димб

© Издателство ЕРА, София, 2016

ISBN: 978-954-389-390-4

Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net

ΑΓΑΤΑ ΚΡΥΣΤΙ

ΖΑΩΟ ΗΕ
ΠΟΒΙΚΑΧΑ
ΕΒΨΗΣ?

EPA

Глава първа

ЗЛОПОЛУКАТА

Боби Джоунс намести топката, замахна леко за проба, бавно изтегли стика назад, после удари така, че тя полетя със скоростта на светлината.

Топката търкулна ли се право и точно през игрището за голф, издигайки се над препятствието, за да падне на удобно място за четиринаisetия удар?

Не. Тя се понесе по земята и се заби право в препятствието!

Нямаше нетърпеливи тълпи, които да крещат ужасено. Единственият свидетел на удара не показва изненада. И това бе лесно обяснимо, защото авторът му не беше някой американски майстор, а просто четвъртият син на викария в Марчболт, малко крайморско градче на уелския бряг.

Боби изпусна едно определено нечестиво възклицание.

Той беше симпатичен младеж на около дваисет и осем години. И най-добрият му приятел не би могъл да каже, че е хубав, но лицето му беше изключително приятно, а очите му излъчваха честността и дружелюбието на кученце.

– От ден на ден започвам да играя по-зле – потиснато промърмори той.

– Нервен си – каза партньорът му.

Доктор Томас беше мъж на средна възраст с посребрена коса и червендалесто, живо лице. Той лично никога не се палеше. Отправяше кратки, прави удари към средата на игрището и обикновено побеждаваше по-добри от него, но по-ексцентрични играчи.

Боби разярено удари отново. Третият опит беше успешен. Топката застана до тревната площадка, която доктор Томас бе достигнал с два точно изпълнени удара.

– Точка за теб – каза Боби.

Пристъпиха към следващата площадка. Докторът удари пръв – добър прав удар, но топката не отиде достатъчно далече. Боби въздъхна, намести топката, премести я още веднъж, замахна със стика, издърпа го сковано назад, затвори очи, вдигна глава, наведе дясното си рамо – все движения, които не би трябвало да прави – и изпълни блестящ удар към средата на игрището!

Той въздъхна доволно. Добре познатото мрачно настроение на играч на голф изчезна от изразителното му лице и се замени от също така добре познатото ликуване.

– Сега зная какво да правя – каза Боби, но разбира се, това съвсем не беше вярно.

Точен удар, леко извъртане на стика и Боби улучи. Направи го на четвъртия път, а на доктор Томас му оставаше още един.

Боби пристъпи самоуверено към шестнайсетата площадка. Той отново направи всичко, което не трябваше, и този път не се случи чудо. Получи се страхотен, великолепен, почти свръхчовешки удар. Топката полетя под ъгъл.

– И на това ако му викаш право – ехе! – каза доктор Томас.

– Ако – повтори с горчивина Боби. – О, струва ми се, че чух вик! Дано топката не е ударила някого.

Той се взря надясно от игрището. Слънцето залязваше и гледайки срещу него, му бе трудно да види каквото и да било. А и откъм морето се вдигаше лека мъгла. Ръбът на скалата беше на няколкостотин ярда.

– Пътечката води в тази посока – каза Боби. – Но не е възможно топката да е стигнала чак дотам. Независимо от това, струва ми се, че чух вик. А ти?

Но докторът не бе чул нищо.

Боби тръгна след топката. Трудно бе да я намери, но накрая я откри. На практика не можеше да продължи с нея – заровена беше в прещип. Той се опита да я удари, после я вдигна и викна на партньора си, че се отказва от точката.

Докторът се приближи до него, тъй като следващата площадка беше точно срещу ръба на скалата. Седемнайсетата беше

същински кошмар за Боби. Там топката трябваше да прелети над пропастта. Разстоянието в действителност не беше толкова голямо, но повикът на бездната долу бе непреодолим.

Пресякоха пътечката, която от лявата им страна беше по самия ръб на скалата. Докторът удари със стика и топката се приземи от другата страна.

Боби въздъхна дълбоко и удари. Топката се понесе напред и изчезна в пропастта.

– Всеки път правя едно и също глупаво нещо! – горчиво каза Боби.

Приблужи се до пропастта и погледна отгоре. Долу проблясваше морето, но не всяка топка се губеше в дълбините му. Склонът беше стръмен на върха, но надолу се спускаше полегато.

Боби бавно тръгна напред. Знаеше, че има едно място, откъдето съвсем лесно може да се спусне долу. Помощниците при играта на голф слизаха оттам и задъхани се появяваха тържествувашо с липсващата топка.

Изведнъж той се закова на място и повика съиграча си.

– Докторе, ела бързо. На какво ти прилича онова?

На около четиресет фута долу имаше неясна купчина, която приличаше на стари дрехи.

На доктора му секна дъхът.

– По дяволите! – възкликна той. – Някой е паднал от скалата. Трябва да слезем при него.

Един след друг двамата мъже се запуснаха по скалата, като по-атлетичният Боби помагаше на доктора. Накрая стигнаха до зловещата тъмна купчина. Беше мъж на около четиресет години – все още дишаше, макар да беше в безсъзнание.

Докторът го прегледа внимателно, докосна ръцете и краката му, провери пулса и очите му. Коленичи до него и довърши прегледа. После вдигна очи към Боби, на когото му беше прилошало, и бавно поклати глава.

– Нищо не може да се направи – каза той. – Няма да оживее горкият. Гръбнакът му е счупен. Предполагам, че не е познавал

пътечката, и когато мъглата се е сгъстила, е паднал в пропастта. Толкова пъти съм казвал, че точно тук трябва да има парапет. – Той се изправи отново. – Отивам да потърся помощ. Ще трябва да вдигнат тялото. Преди да се опомним, току-виж се стъмнило. Ще останеш ли тук?

Боби кимна.

– Нищо ли не може да се направи за него? – попита той.

– Нищо. Няма да живее дълго – пулсът му е съвсем слаб. Най-много още два-сет минути. Много е възможно да се върне в съзнание преди смъртта. Но по-вероятно е това да не стане. Все пак...

– Добре – прекъсна го Боби. – Аз ще остана. Ти тръгвай. Ако дойде в съзнание, няма ли някакво лекарство или нещо такова?

Докторът поклати глава:

– Няма да почувства болка. Никаква болка.

Обърна се и започна бързо да се катери отново по скалата. Боби го наблюдаваше, докато изчезна от върха, махвайки с ръка.

Младежът направи една-две крачки по тясната площадка, седна по продължение на скалата и запали цигара. Случаят го беше разстроил. Досега той никога не бе влизал в досег с болен или с мъртвец.

Какво ли не се случва в този свят! Падаща мъгла в една хубава вечер, погрешна стъпка – и край на живота. Хубав, здрав човек – навярно никога през живота си не е боледувал. Бледността на приближаващата се смърт не можеше да прикрие силния загар на кожата. Мъж, който може би е живял в чужбина. Той го разгледа по-отблизо – къдрава кестенява коса, леко посивяла на слепоочията, голям нос, изпъкнала челюст, бели зъби, които едва се виждаха през отворените устни. Широки рамене, хубави мускулести ръце. Краката бяха извити под странен ъгъл. Боби потръпна и отново вдигна поглед към лицето. Привлекателно лице, приятно, изразително, умно. Очите вероятно бяха сини...

И точно когато си мислеше това, очите изведнъж се отвориха.

Те бяха сини, яркосини. Погледнаха право към Боби. Нямаше нищо неопределено и неясно в тях. Изглеждаха напълно в съзнание. Гледаха предпазливо и същевременно сякаш питаха.

Боби бързо се изправи и се приближи към мъжа. Преди да стигне до него, той заговори. Гласът му не беше слаб – разнесе се ясно и силно.

– Защо не са повикали Евънс? – каза той.

После странна лека тръпка премина през тялото му, клепачите се отпуснаха, челюстта зейна. Мъжът беше мъртъв.